

РЕШЕНИЕ

№ 157

гр. Пловдив , 05.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VII СЪСТАВ в публично заседание на осми юни, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	Стефка Т. Михова
Членове:	Борис Д. Илиев Мирела Г. Чипова

при участието на секретаря Ангелинка Ил. Костадинова
като разгледа докладваното от Стефка Т. Михова Въззивно гражданско дело
№ 20215300501197 по описа за 2021 година

Производството е по чл.258 и следващите от ГПК.

С Решение № 260554 от 23.02.2021 г. по гр. д. № 3601/2019 г. по описа на Районен съд-Пловдив, II гр. състав, Национална здравноосигурителна каса, БУЛСТАТ 121858220, е осъдена да заплати на УМБАЛ „Свети Георги” ЕАД, ЕИК 115576405, със седалище и адрес на управление: гр. Пловдив, бул. „Пещерско шосе“ № 66, представлявано от изпълнителния директор проф. д-р К.Д., сумата от 475 лева, представляваща цената на Клинична пътека № 194 „Консервативно лечение при съдова недостатъчност“ от Приложение № 16 към НРД за МД 2015г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от постъпване на исковата молба в съда- 05.03.2019г. до окончателното изплащане, както и сумата от общо 380 лева , представляваща направени по делото разноски.

Срещу така постановеното решение е подадена въззивна жалба от ответника НЗОК, в която са развити съображения за неправилност и необоснованост на атакувания акт. Отправено е искане първоинстанционното решение да бъде отменено, а исковата претенция да бъде отхвърлена като неоснователна. Въззивникът твърди, че неправилно първоинстанционният

съд е приел, че вземането на ищеца не е погасено по давност, тълкувайки превратно разпоредбата на чл.35 от сключения между страните договор, изолирано от разпоредбата на чл.20 от същия. Твърди,че първоинстанционният съд неправилно е приел, че към датата на дехоспитализиране на пациента здравноосигурителните му права са били възстановени. Поддържа,че макар преводът на сумата да е бил извършен от пациента на 20.01.2016г.,сметката на НАП е била заверена на следващия ден, поради което към датата на дехоспитализацията същият е бил с невъзстановени здравноосигурителни права, а разпоредбата на чл. 178,ал.6 от ДОПК е неприложима.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от въззиваемата страна, с който се взема становище за нейната неоснователност и се настоява за потвърждаване на първоинстанционното решение.

Третото лице- помагач СЛ. ИВ. АСП., с ЕГН: *****, не взема становище по жалбата.

Пловдивският окръжен съд, след като обсъди събраните по делото доказателства и становищата на страните, съгласно разпоредбата на чл.235,ал.2 ГПК, намира следното от фактическа и правна страна:

Производството е образувано по въззивна жалба, подадена от процесуално - легитимирана страна, в законоустановения срок по чл.259,ал.1 ГПК и срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което същата е процесуално допустима.

Съгласно разпоредбата на чл.269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Настоящият съдебен състав приема, че обжалваното решение е валидно и допустимо. При постановяване на първоинстанционното решение не е допуснато нарушение на императивни материалноправни норми, а с оглед релевираните в жалбата оплаквания, същото е и правилно, като въззивният съд споделя изцяло изложените в мотивите му съображения за основателност

на предявения иск.

Независимо от това, във връзка с доводите, изложени в жалбата, въззивният съд намира следното:

Предявен е иск с правна квалификация чл. 79, ал. 1 от ЗЗД, във вр. с чл. 59 ЗЗО от УМБАЛ „Свети Георги” ЕАД, ЕИК 115576405, против Национална здравноосигурителна каса, БУЛСТАТ 121858220.

В исковата молба са изложени съображения, че между страните е сключен договор № 161331 от 19.02.2015 г. за оказване на болнична помощ по клинични пътеки в съответствие с чл. 59 ЗЗО и НРД за 2015 г.

През периода 15.01.2016г.-20.01.2016г. на пациентката С.А. е оказана от ищеца болнична медицинска помощ по клинична пътека № 194 „Консервативно лечение при съдова недостатъчност” от Приложение № 16 към НРД за МД 2015 г. по ИЗ № 3275/2016 г., която е включена в обхвата на медицинските дейности при задължителното здравно осигуряване, които се заплащат от НЗОК. Към момента на приемането в болничното заведение пациентът е бил с прекъснати здравноосигурителни права, но в деня на дехоспитализацията – 20.01.2016г. е заплатил дължимите вноски и на основание чл. 109, ал. 3 ЗЗО възстановил здравноосигурителните си права. Ищецът поддържа, че НЗОК е отказала да реимбурсира стойността на клиничната пътека за оказаното на пациента лечение, като отказът е основан на твърдения, че към датата на изписване е бил с прекъснати здравноосигурителни права. Така мотивиран е отправил искане до съда за осъждане на ответника да му заплати цената на извършената медицинска дейност по КП № 194 за ИЗ № 3275/2016 г., в размер на 475 лева. Претендира също законна лихва и разноски.

Ответникът оспорва предявения иск и настоява за отхвърлянето му като неоснователен. Поддържа, че не са налице основанията за заплащане на ищеца на стойността на оказаната на пациента болнична медицинска помощ, тъй като към датата на дехоспитализацията е бил с прекъснати здравноосигурителни права. От ответника е направеното и правопогасяващо възражение за изтекла в негова полза погасителна давност.

Третото лице- помагач на страната на ищеца - СЛ. ИВ. АСП. с ЕГН: ***** , не взема становище по делото.

Липсва спор, респ. наведени в жалбата оплаквания относно установената въз основа на приетите писмени доказателства от първоинстанционния съд фактическа обстановка, според която в периода 15.01.2016г. - 20.01.2016г. СЛ. ИВ. АСП., с ЕГН: ***** , е хоспитализирана и лекувана при ищеца по клинична пътека № 194 „Консервативно лечение при съдова недостатъчност” от Приложение № 16 към НРД за МД 2015 г. по ИЗ № 3275/2016 г., която е включена в обхвата на медицинските дейности при задължителното здравно осигуряване, които се заплащат от НЗОК и за която ищецът е имал сключен договор. Към момента на приемането в болничното заведение пациентът е бил с прекъснати здравноосигурителни права, но в деня на дехоспитализацията - 20.01.2016г. е заплатил дължимите здравноосигурителни вноски чрез „Изипей“ , но НЗОК е отказала да реимбурсира стойността на клиничната пътека за оказаното на пациента лечение , като отказът е основан на твърдения, че към датата на изписване е бил с прекъснати здравноосигурителни права.

Спорният по делото въпрос е дали към момента на изписване от болничното заведение пациентът е възстановил здравноосигурителни си права, съответно дали ответната страна дължи заплащане на оказаната му медицинска помощ.

Формите на безкасово плащане и произтичащите от тях правни последици са регламентирани в чл.178,ал.5,ал.6 и ал.7 ДОПК. Според тези норми безкасовото плащане се извършва чрез терминално устройство ПОС с платежна карта или чрез банка с платежно нареждане (вносна бележка) за плащане към бюджета по образец, утвърден от министъра на финансите или от упълномощено от него лице, съгласуван с Българската народна банка. Безкасовото плащане се смята за извършено в срок, съгласно разпоредбата на чл.178, ал.6 ДОПК , когато плащането е наредено най-късно в последния ден, в който изтича срокът за плащане на публично задължение и дължимата сума е постъпила по съответната сметка не по-късно от следващия работен ден. От анализа на разпоредбата е видно, че за да счита плащането направено в срок, следва кумулативно да са изпълнени и двете предпоставки.

В процесния случай посочените предпоставки са налице, като в деня на дехоспитализацията пациентът е заплатил дължимите здравноосигурителни вноски, като сумата е постъпила по съответната сметка на НЗОК на следващия работен ден. Възражението на ответната НЗОК, че разпоредбата на посочената правна норма не намира приложение е неоснователно, тъй като правоотношението между пациента и НЗОК е предмет на регулиране и регламентиране, не на обективното гражданско (частно) право, а на публичноправното законодателство, като заплащането на здравноосигурителните вноски представлява изпълнение на публични задължение, а не на гражданскоправно (частноправно) парично задължение, произтичащо от правоотношение между равнопоставени правни субекти.

Изложеното налага извод, че към датата на дехоспитализацията здравноосигурителните права на пациента са били възстановени с оглед заплащане на дължимите се към бюджета здравноосигурителни вноски, съгласно разпоредбата на чл.109,ал.3 от ЗЗО, поради което НЗОК неоснователно отказва да реимбурсира стойността на клиничната пътека за оказаното на пациента лечение.

Неоснователно е и направеното от ответника правопогасяващо възражение за изтекла в негова полза погасителна давност.

По въпроса какъв е приложимият давностен срок по отношение на вземанията на кредитора по индивидуалните договори, сключени между НЗОК и изпълнителите на медицинска болнична помощ по реда на чл. 59 ЗЗЗ, вкл. за надлимитни дейности по реда на чл. 290 ГПК е формирана практика на ВКС, която следва да бъде съобразена. В решение № 152 от 2. 02. 2021 г. по т. д. № 385/2020 г. на ВКС, II т. о. е прието, че вземането на лечебно заведение за извършената болнична дейност не притежава правната характеристика на периодично плащане, тъй като няма повтарящ се характер, поради което се погасява с изтичане на общата 5 - годишна давност по чл.110 от ЗЗД.

Съгласно чл. 35 от договора, плащанията на изпълнителя се извършват до 30-то число на месеца, следващ отчетния.Следователно общата 5 - годишна погасителна давност за процесното вземане е започнала да тече от 28.02.2016г. и не е изтекла към датата на подаване на исковата молба в съда -

на 05.03.2019г., поради което предявеният иск е основателен и следва да бъде уважен.

Като е достигнал да същите изводи , районният съд е постановил правилно и законосъобразно решение, което следва да бъде потвърдено.

При този изход на спора право на разноски има въззиваемата страна, която обаче не претендира такива, поради което не следва да ѝ се присъждат.

Водим от горното и на основание чл.271,ал.1, пр. I , съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 260554 от 23.02.2021 г. по гр. д. № 3601/2019 г. по описа на Районен съд-Пловдив, II гр. състав.

Решението е постановено при участието на СЛ. ИВ. АСП., с ЕГН: ***** , в качеството ѝ на трето лице- помагач на страната на ищеца УМБАЛ „Свети Георги” ЕАД, ЕИК 115576405.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.280,ал.3 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____